

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. január 1.
(szombat)**

Horváth Géza

UTAIDAT ISMERTESD MEG VELEM!

Énekek: 191; 285,1-6; 25,1-4

Lekció: Zsolt 25,1-10

Alapige: Zsolt 25,4-5

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, hálás szívvel mondunk köszönetet a te jóvoltodért, hűségédért, hogy felvirrasztottál bennünket ennek az esztendőnek az első napjára, és köszönjük azt is, hogy beleplántáltad a vágyat a szívünkbe, hogy lélekben hozzád emelkedhesünk. Köszönjük neked hálaadással, hogy ezzel kezdhethjük ezt az évet is: a veled való közösséggel, az egymással való találkozással, a gyülekezetben elmondott imákkal, elénekelt énekekkel, de legfőképpen a te segítségül hívásoddal. Köszönjük, hogy segítségül hívhatunk téged, Urunk, mert olyan út van előttünk, amely még ismeretlen, és nem tudjuk, mit fog hozni, milyen buktatók lesznek rajta, milyen tévutakra csámborgunk majd el, vagy térünk le arról az útról, amire te tetted a mi lábainkat.

Köszönjük, hogy megalázol bennünket, és alázatban akarsz járatni, hogy belásuk, magunktól nem tudunk indulni. De engedd meg, hogy ezt értelmünkkel felfoghassuk, hogy magunktól ne is akarjunk elindulni ezen az úton! Végy el tőlünk minden magabiztosságot, Urunk, hiszen az ember a bűn következtében mindig tudja, hogy milyen úton kell indulnia, csak akkor szembesülünk vele, hogy rossz úton indultunk, amikor a vége nem az, ahova érkezni szeretnénk! Nem a célba érünk, hanem máshova.

Köszönjük neked, Urunk, hogy amikor segítségül hívunk téged, akkor azt szeretnénk, hogy kísérsz bennünket jelenléteddel ennek az esztendőnek az útján, mindennapjaiban. Ezért növelj a mi hitünket, hogy mi is, Dáviddal együtt, el tudjuk mondani:

UTAIDAT ISMERTESD MEG VELEM!

mindennap benned reménykedem! Légy áldott, Urunk, hogy ilyen nehéz helyzetben, amibe került ez a világ, nekünk adtál világosságot arra nézve, hogy tudjuk, minden a te kezében van, minden tőled van! A te akaratodból vannak mindenek, és a te engedéllyel mennek végbe. Sokan nem kiáltanak hozzád, Urunk, ezen a napon sem. Borzasztó látni, hogy az emberek önmagukban bíznak, esetleg a szerencséjükben, a tehetségükben vagy a pénzükből.

Tebenned szeretnénk most is bízni, mert te vagy az állandó, a változhatatlan, a hűséges, a jó, az igaz, az odaadó! Kérünk, Urunk, jelenléteddel szenteld meg a mi alkalmunkat, dicséretmondásunkat és hálaadásunkat!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését az előbb felolvasott 25. zsoltárból olvasom, melynek a 4. és 5. versét szeretném kiemelni különösen: *„Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess igazságodban, és taníts engem, mert te vagy szabaddító Istenem! Mindennap benned reménykedem.”*

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet újév első napján, első istentiszteletünkön. Hogyha emlékeznek rá a testvérek, tavaly szintén az egyik zsoltárból olvasott ígéretet mondtuk, hogy legyen évi ígénk: „Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népét békeséggel.” Nem tudom, hányunkat kísért ez az íge az elmúlt évben? Valaki elkészítette nekünk és bekeretezte ki is tettük a Lelkészi Hivatalba. Nagyon sokszor ránéztünk erre az ígeversre, hogy „Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népét békeséggel.”

Folytatásképpen legyen ez most egy ilyen évi ígénk! Ha valaki egy nagyon rövid éves ígét szeretne, amit könnyű megjegyezni, akkor a Zsoltárok könyve 25. fejezetének az 5. verséből legyen ez: „Mindennap benned reménykedem.” Több fordításban úgy van, hogy „mindennap benned bízom”. A lényeg, hogy a hívő ember mindig az Úrra néz; benne bízik; benne reménykedik! Ebben a fordításban az szerepel, hogy „mindennap”. Ez legyen igaz erre a 365 napra, amely következik ránk, hogy minden nap benned reménykedem! Akkor olyan túl nagy baj nem lehet velünk ebben az esztendőben, ha az egész életünket, lelkünket, szívünket odatárjuk mindig a mi drága Urunk elé.

Ezt a 25. zsoltárt szinte mindenütt ismerik a reformátusok, és szívesen is énekeljük: „Szívemet hozzád emelem És benned bízom Uram.” A 2. vers szól arról, amiről textusunk beszél: „Utaid, Uram, mutasd meg, Hogy el ne tévelyedjem!” Olyan csodálatos, hogy ez a nagy király, Dávid, aki olyan sokra hivatott, olyan bölcs volt – persze Isten ajándékaiként –, és egy országot, Isten népét vezethette, oda tudott borulni az Úr elé ezzel a gyermeki, őszinte kéréssel, hogy „Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!”

Nézzük meg ennek az ígének néhány üzenetét! Ami a számunkra nagyon fontos, először is az, hogy miért kéri ezt Dávid az Úrtól, és miért kell nekünk kérni így január 1-jén az Úrtól, hogy „Utaidat, Uram, ismertesd meg velem”? Azért, mert a Biblia arról beszél nekünk, hogy az ember a bűneset következtében elvesztette azt az utat, amelyen járnia kellene. Amit Isten megmutatott neki az Édenben, és ehhez ígerte az ő jelenlétét, segítségét, oltalmát, védelmét, egyszerűbben mondva: a közösséget az emberrel. Igen ám, de a bűneset következtében ez az út elveszett, és onnantól kezdve az emberek útkeresőkké váltak. Keresik az utat, hogy melyik az az út, amin járnunk kell.

Nagyon sokan önmaguk esze, feje, érzései vagy sokszor ösztönei után mennek. Mások pedig másoknak tanácsai alapján keresnek utakat, különféle megoldásokat, de egy a lényeg, testvérek, amit az Ézsaiás könyve 53. fejezetében így olvasunk: „Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útára tértünk.” A Biblia szerint nagyon veszélyes ez a magunk kereste, magunk választotta és magunk járta út! Annak az útnak, amin járnunk kellene, pontosan az a lényege, hogy az jó helyre visz bennünket, a célba fog bennünket vinni. Ha olyan úton indulunk, amit magunknak keresünk, kutatunk, akkor az nem fog célba vinni bennünket. Nem oda fogunk elérkezni, ahova szeretnénk!

Eszembe jut egy történet, amikor 2. osztályos gimnazisták voltunk, és a közép-hutai református üdülőben, nagyon egyszerű körülmények között táboroztunk. Egy szoba a fiúké, egy szoba a lányoké, közepén pedig, mellékhelyiség nem lévén, egy vödör tett jó szolgálatot. Az a lényeg, hogy nekünk ez 15 évesen nagyszerű volt!

El akartunk menni Sárospatakra kirándulni gyalog, és jelentkezett egy osztálytársam, aki tájfutó volt, hogy ő tud tájékozódni a térképen, és majd ő fog bennünket vezetni. Elindultunk reggeli után, elérkeztünk egy faluba, ahol nagyon megjegyztünk egy kis patakon átívelő hidat. Aztán nagyon sokat mentünk egész nap, és azt hittük, hogy odaértünk Sárospatakra. Igen ám, de délutánra visszaértünk ugyanehhez a hídhhoz! Kiderült, hogy megkerültük a hegyet, és ugyanoda jutottunk vissza, ahonnan elindultunk. Ez a tájfutó osztálytárs ezen az úton vezetett bennünket.

Kedves testvérek, ennek az esztendőnek az elején nagyon fontos kérnünk ezt: a te utadat ismertesd meg velem! Ahogy olvassuk az igében, hogy az Úr Mózes és a nép előtt ment. Miért? Azért, mert a nép nem tudott másképpen menni, csak úgy, ha éjszaka tűz-, nappal felhőoszlopban ment előttük az Úr. Nekünk olyan Istenünk van, aki elől akar menni! Emlékeztek, amikor az Úr Jézus Krisztus valakinek azt mondta: kövess engem; ami az azt jelenti, hogy én akarok elől menni! Ebben az új esztendőben, testvérek, kézzelfoghatónak és természetesnek kellene lennie a számunkra, hogy az Úr megy elöl!

Én nem szeretek ködben vezetni, és ilyenkor hagyom, hogy előttem menjen egy gyorsabb autó, és inkább megyek utána, mert látom a piros lámpáit. Tudom, ha előttem ott van az a két piros lámpa, akkor azon az úton vagyunk, amelyen mennünk kell. Dávid zsoltára erre tanít bennünket: engedd, hogy az Úr menjen elől! Sokan el tudjuk mondani, hogy akkor jártunk mindig pórul, amikor megelőztük az Urat; amikor mi mentünk elől. Nem akkor jutottunk mindig rossz helyre, zsákutcákba, mellékvágányokra, mellékutakra? Nem akkor tértünk el, amikor megelőztük az Urat, és azt mondtuk, hogy „majd én megyek elől”?

Ez a zsoltár tanít bennünket arra, hogy „Utaidat, Uram, ismerted meg velem!” Jeremiás nagyon sokat prófétál ilyen mellékutakról, és feddi a népet. Egyszer azt mondja például a könyvében, hogy bolondok, mert nem ismerik az Úr útját. Jeremiás olyan korban élt, amikor a nép elfelejtette ezt az utat. Miért mondja, hogy bolondok? Azért, mert nem ismerik az Úr útját. Nem azért, mert nincs eszük, hanem azért, mert nem az Úr megy elöl.

A Júdás 11-ben olvassuk, amikor Júdás ír a gyülekezeteknek, hogy „Jaj nekik, mert a Kain útján indultak el, bérért Bálám tévelygésére adták magukat, és Kóré lázadásával vesztek el.” Itt azokról beszél, akik a gyülekezetet felháborították, tévtanokat vagy inkább extrém dolgokat kezdtek el hirdetni. És azt mondja: „Jaj nekik, mert a Kain útján indultak el!”

UTAIDAT ISMERTESD MEG VELEM!

Legyen ebben az évben ilyen imádságos, alázatos, könyörgő lelkületed neked is, nekem is, hogy „Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!” Ebben a zsoltárban az áll előttünk, hogy Dávid nem a maga útját akarja járni, hanem azon az úton akar menni, amit Isten mutat meg neki, amire Isten tanítja őt. Akit Isten nem tanít meg az Ő útjára, az ezt az utat nem fogja megtalálni! Mi nem tudjuk magunktól megtalálni és megismerni. Ha meg tudnánk, az rögtön gőgössé és nagyképűvé tenne bennünket! De ez, hogy „te ismertesd meg velem a te utaidat”, ez viszont alázatossá tesz bennünket. Ez az Úr előtti meghajlásra kell, hogy kényszerítsen bennünket! Ha te keresed az utat, akkor gőgös, nagyképű leszel! Ha alázatosan jársz a te Isteneddel, akkor hagyod, hogy ő mutassa meg! Ezt kérdezni és kérni kell: utaidat, Uram, ismertesd meg velem! Ezért fontos az imaélet, az Úr előtti leborulás, mert az mindig ezt jelenti: utat kérek tőled, Uram!

Melyik az az út, amelyen járnunk kell? Azt mondja a Jer. 6,16-ban Isten igéje: „Így szól az ÚR: Álljatok ki az utakra, és nézzetek szét, kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugalmat találjatok lelketeknek!” Mi lesz a következménye annak, ha valaki kérdezősködik az Úr útja után? Az, hogy nyugalmat fog találni a lelkének. Ennek az ellenkezője is igaz: ha nem kérdezősködünk az Úr útja után, akkor nem fogunk nyugalmat találni, akkor békétlenségben fogunk járni.

A régi ösvények felől tudakozódjatok! Miért? Azért, testvérek, mert az Úr útja az idők folyamán nem változott. Nem úgy van, hogy Isten más, korszerűbb utakat jelöl ki. Azt mondja: a régi ösvények felől tudakozódjatok, azért, mert amit Isten útként felragyogtatott az ő népe előtt az Ószövetségben, az ugyanaz volt az Újszövetségben is. A pünkösöd utáni korszakban is ugyanaz, és ugyanaz fog maradni. Isten útjai nem változtak! Isten útjai nem olyanok, mint a világ útjai! Azok változnak. Új utak, új hullám, jön valami új divat. A világ mindig valami újat talál ki.

Testvérek, az Úrnál a régi ösvények vannak, amelyeket az ember elhagy, de ezek az utak ma is jó utak! Az Úr útjai tiszták, világosak, egyenesek. Az Úr útja az az út, amely tulajdonképpen Jézus Krisztus, mert ő maga mondta: „én vagyok az út.” Ezért óvjon bennünket az Úr, hogy a magunk útját járjuk ebben az évben, de indítson bennünket arra, hogy állandóan kérjük: utaidat, Uram, ismertesd meg velem!

A 32. zsoltárnak – amely szintén Dávid zsoltára – a 8. versében azt olvassuk, hogy Isten az olyan embernek, aki ezt kéri tőle, annak a következőképpen válaszol: „bölcsé teszek, és megtanítlak az útra, amelyen járnod kell!” Olyan nincs, hogy valaki leborul az Úr elé: utaidat, Uram, ismertesd meg velem; és az Úr az ő útját pedig nem tárja fel! Az Úr fel fogja tárni, mert azt mondja: bölcsé teszek és megtanítlak téged erre az útra, amelyen járnod kell, mert az Úr útján való járást tanulnunk kell!

Éppen ezért, mire lesz ebben az esztendőben is legfőképpen szükségünk? Arra, hogy azon az úton járjunk, amelyet Isten a mi számunkra kijelöl. Nem biztos, hogy ez a könnyebb út! Nem biztos, hogy ez az út könnyű lesz! Az az út, amit Isten Jézus Krisztusnak jelölt ki, nagyon nehéz út volt. Jézus azt mondja: ha lehetséges, ne ezen az úton járjak – most fordítsuk le így! Az Atya azt mondja: nem lehet! Végig kell járni ezt az utat! És ez az út a szenvedésnek volt az útja. Nem biztos, hogy ez az út olyan nagyon egyenes lesz a mi számunkra, hogy nem lesznek rajta göröngyök, de ha az Úr útja, akkor ezen kell járni!

Emlékeztek arra a szép ígére, amikor Fülöpöt vezeti Isten, és a samáriai ébredésből elmegy a Jeruzsálemből Gázába vivő útra? Azt mondja ott az ige, hogy az Úr ki-

jelentette neki: járatlan ez. Ami vagy azt jelentette, hogy nem sokan járnak rajta, vagy azt, hogy nehéz, mert nem járnak rajta, nincs kitaposva. Teljesen mindegy, testvérek, járatlan ez, de Fülöpöt erre az útra küldi Isten. A samáriai ébredésből? Samáriában a hívők ott turbékolnak egymással, és akkor Isten ezt mondja: menj alá erre az útra, ami járatlan! És Fülöp elindul, mert olyan úton akarja őt Isten vezetni, amelyet Ő rendelt el, és majd áldássá teszi a számára.

Az Ézs 2,3-ban van egy szép ige, legalábbis nekem nagyon szép az, amikor azt mondják: menjünk fel az Úr hegyére, hogy megtanítsa az ő útjaira! Mit jelent számunkra az Úr hegye? A vele való közösséget, az előtte való elcsendesedést és a gyülekezeti összejöveteleket. Kedves testvérek, tanuljuk ebben az évben is, hogy az Úr így együtt is tanít bennünket az ő útjaira! Tehát, ha valaki tanulni akar valamit, az áldozattal jár! El kell menni az iskolába, meg kell venni a tankönyvet, oda kell szánni az időt. Menjünk fel az Úr hegyére azért, mert akarjuk tanulni ezt az utat!

Vajon ilyen vágyakozó szívvel jövünk össze az istentiszteleteinken, a közösségi alkalmainkon vagy a csoport-bibliaórákon, hogy „menjünk fel az Úr hegyére”? Menjünk fel Isten elé, hogy tanuljuk az ő útjait! Tanítsa bennünket az ő útjára! Ismeritek ezt az igét: van olyan út, amely helyesnek látszik – jónak látszik – az ember előtt, de a vége, halálnak útja. Igen, Isten különféle utakon járhat bennünket.

Nemrég találkoztam valakivel, és amikor beszéltem vele, eszembe jutott a nagyszüleinek áldott, átadott, hitben, az Úr útjain járó élete. Emlékszem, hogy nekünk, fiataloknak ez hatalmas bizonyágtétel volt. Annyit elárulhatok, hogy egy lelkész feleségéről van szó, aki az akkori legnagyobb banknál, az OTP-nél volt nagyon magas beosztásban. És ha a testvéreknek csak annyit mondom, hogy a '60-as években 5000 Ft volt a fizetése, nem is tudom átszámolni, hogy az mennyit jelentene ma!

Amikor ezt a lelkészt letették egy kis faluba szolgálni a hite és az evangélium melletti kiállása miatt – mert ezeket a lelkészeket mindig elhelyezték egy olyan kis faluba, ahol nincs vonat, lehetőleg busz se legyen, hogy ne tudjon kapcsolatot tartani, ne tudjon kimozdulni sehova –, akkor ez a lelkész-feleség otthagyta az 5000 Ft-os banki állást, és elment a férjével szolgálni abba a kis faluba. És mondtam ennek a fiatalnak: na, ezzel dicsekedhetsz! Ha valamivel, ezzel igen! Erre emlékezhetsz te is, mert ennyi év után még mi is emlékszünk! Ez mielőttünk hatalmas dolog volt, hogy valaki az Úr útján akar járni, és ezért otthagyja az 5000 Ft-os fizetést, a magas beosztást, az ezzel járó szép nyugdíjat, mert ezzel szép nyugdíj is járt abban az időben.

Nem biztos, hogy a te utad könnyű út lesz, de egy biztos: ha ez az Úr útja, azon az úton meg fogsz őriztetni! Azon az úton nem hagy egyedül. Azon az úton, amely az Úr útja, nem érhet téged veszedelem. Dávid így ment az Úr útján. Amikor feltámadnak ellene az ellenségei, akkor kezdi a 25. zsoltárt így: Uram, hozzád emelkedem lélekben, ne örüljenek rajtam ellenségeim; mert Isten gyermekének mindig vannak ellenségei. Dávidnak nem könnyű utat kellett megjárnia, akárcsak amikor a saját fia lett az ellensége. De ezen az úton nem vesztetett el! Amikor a barlangban, emlékszünk rá, ott feküdt Saul, és a katonái azt mondták: na, most itt a jó alkalom! Most öld meg! Szúrd át a dárdáddal! Akkor Dávid azt mondta: Nem lehet! Miért? Mert olyan úton járok, amelyen ezt nem tehetem! És Dávid tudta, hogy ezen az úton nem vesztet el, nem fog elveszni, mert az Úr útján jár.

Az Úr útján mindig ott van a megőriztetés és az ő kegyelme. Azt mondja az igében itt: „Mindennap benned reménykedem. (...) Jó és igaz az Úr, azért útba igazítja a vétkezőket. Igazságban vezet az alázatosakat, és az ő útjára tanítja az alázatosakat.”

UTAIDAT ISMERTESD MEG VELEM!

kat.” Tehát, ezen az úton meg fogunk őriztetni! Mi kell ehhez, testvérek? Először is, a magunk útjának a feladása, hogy ne azt az utat járjuk ebben az évben, amit mi elképzeltünk, amit mi úgy gondolunk, hogy ez jó lesz, hanem engedjük át a vezetést, az irányítást az Úrnak! Azért, mert ha az Úr útjain járunk, akkor erő feletti utakat is meg tudunk majd tenni. Úgy, mint Illés: erőd felett való út áll előtted! De nem pusztul bele, mert ez az erő majd az Úrtól fog jönni!

Áldjuk, testvérek, a mi Urunkat, Jézust, aki maga az út! Aki azt mondta nekünk: „én vagyok az út...”, „senki sem mehet az Atyához, csakis én általam”. Aki összekötötte a mi életünket az Atyával. Tudjátok, a római főpapok, és egy ideig a római császárok is, ezt a címet használták, hogy „pontifex maximus”, a legfőbb, a legnagyobb hídverő, mert úgy gondolták, hogy ők kötik össze az embert Istennel. A „pontifex maximus”, aki pontifikál, és a számunkra pedig az Úr az út. Ő legyen a mi utunk! Olyan szép a 469. énekünk, amelyben azt énekeljük, hogy „Magad légy az út, Melyen lelkem a halálból életre jut”. Mindig azt kéri az énekben, hogy „Úr Jézus, te légy az az út”, mert nekünk Ő lett út gyanánt.

Lehet keresned ebben az évben a magad útjait; lehet keresni az embernek a siker, a karrier, a gazdagság útját – sokan ezt keresik, és ezen járnak –, vagy pedig lehet azt kérni az Úrtól, hogy „vezess hűségesen a te utadon”! Van egy kedves halleluja ének, ami így kezdődik: „Fogjad kezem, oly gyenge vagyok, érzem, Hogy nálad nélkül járni sem tudok!”

Milyen alázat van ma az újév első napján a szívünkben? Van ilyen alázat bennünk: Uram, fogjad a kezem, gyenge vagyok, érzem; nálad nélkül nem tudok járni; nálad nélkül az utat sem tudom; nálad nélkül, legfőképpen célba nem tudok érni? Valakitől karácsonyra kaptam ezt az ígét, hogy „Csókoljátok a Fiút” a 2. zsoltárból, ami úgy folytatódik: „hogy... el ne vesszetek az úton!” Ez Jézus Krisztusra vonatkozik. A 2. zsoltár csodálatos messiási prófécia, király zsoltár: „Csókoljátok a Fiút, hogy... el ne vesszetek az úton”! Vagyis, ezen az úton a megtartatás az Úr Jézus Krisztus, a vele való kapcsolat, az ő szeretete. Kit szoktunk csókolni? Azt, akit szeretünk. „Csókoljátok a Fiút!” Jézus a megtartatás ezen az úton!

Kedves testvérek, nem tudjuk milyen lesz az út, amely ránk következik, amely előttünk van, de egyet tudhatunk: hűséges az, aki kísérni akar ezen az úton! Mindig nézzük, hogy jó-e az az út, amin járnunk kell! Ezen az úton Isten gondoskodott segítségről a mi számunkra! Ezen az úton vannak útjelző táblák, amelyek bennünket segítenek, és ez az út ki van világítva! Ezen az úton, a 119. zsoltár szerint, az ige a világosság: „lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.”

Mikor jövünk Budapest felé, akkor úgy örülök annak, amikor az M3-as bevezető szakasza már ki van világítva! Olyan jó érzés nekem mindig, hogy kétoldalt fények, és ahogy bejön az ember, már teljesen ki van világítva! Isten ilyen kivilágított utat adott elénk. Lábunk előtt legyen ezen az úton mécses az ige, ösvényeink világossága! Az útjelző táblák pedig arra valók, hogy figyelmeztessenek, bátorítsanak, információkat adjanak. Ezekre is figyeljünk ezen az úton! Ez mind megtalálható a Szentírásban!

Adja az Úr, testvérek, hogy ezen az úton induljunk! Ha még valaki nem indult, ezen az úton induljon el! Álljon oda a startvonalhoz, és kezdjen el ezen az úton járni: az Úr útjain! Akik ezen az úton járnak már, azok maradjanak meg rajta! És adja meg az Úr, hogy ezen az úton célba is érjünk, mert egyszer el fog fogyni az út, és az a lényeg, hogy akkor a célnál mi lesz velünk, mert egyszer az út elfogy! Egyszer véget ér az életünk.

Egyszer majd nem lesz több január 1-je! Egyszer majd nem lesz több újévi istentisztelet! Egyszer elfogy az út, de akkor, ha az út végén is Jézusod áll – ahogy egy ének mondja –, akkor tudod, hogy jó volt ez az út, mert célba értünk, célba érünk!

Testvérek, ilyen alázattal induljunk el ebben az új évben: „Utaidat, Uram, ismerd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess igazságodban, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem. Mindennap benned reménykedem!” Jó lenne megtanulni mind a két verset, de legalább ennyit: „Mindennap benned reménykedem!” Vigyük el szívünkben Isten igéjét, és kísérjen bennünket az ő jelenléte és az ő áldása ebben az esztendőben!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük neked, Urunk, hogy a mai igében az útról beszéltél nekünk és legfőképpen a te utadról. Köszönjük, Úr Jézus, hogy élő út gyanánt te kötöttél össze bennünket mennyei Atyánkkal. Te vagy az út, melyen lelkünk a halálból életre jut. Köszönjük, hogy ha kereshettük, kutathattuk ezt az utat, ha elindulhattunk rajta, és köszönjük, hogyha ebben az esztendőben kérhetünk téged, hogy vezess is bennünket ezen az úton, mert magunktól ezen járni nem tudunk. Magunktól elbotlunk, bukásaink lesznek.

Azért kérünk téged, hogy ebben az esztendőben is személyes életünk, családtagjaink, szeretteink közelben vagy távolban, a gyülekezetünk, református anyaszentegyházad és egész nemzetünk őriztessék meg! Gátold áradását a sok gonoszságnak, amely hömpölyög ebben az országban és az egész világon, Urunk! Fordítsd el eshető romlását nemzetnek, hazának! Kérünk téged, hadd érezzük azt is, hogy te irányítod a világ sorsát, te parancsolsz a világnak, mert te vagy annak is Ura, te vagy annak is Királya! Köszönjük, hogy a te hívó népedet különös gondoskodással akarod vezetni.

Adj előtted való alázatot, meghajlást, hogy ne a magunk útját járjuk, ne a magunk feje után menjünk! Ne magunk választotta utakban gyönyörködjük, hanem a te utaidon járjunk! Azon az úton, amelyen járnunk kell, amelyikre megtanítasz bennünket. Köszönjük, hogy bölcsé is teszel, hogy értelmünkkel is fogadjuk el ezt, hogy ne háborogjunk ellene, amire te megtanítasz, még hogyha ezek az utak sokszor nem könnyű, nem kényelmes utak.

Köszönjük neked, hogy nem olyanokat szántál a te népednek, sokszor a te gyermekeidnek sem, de olyan utat, amelyben lelkünk eléri a szép Kánaánt. Olyan utat szántál a te népednek, amelynek végcélja az üdvösség, az örök élet. Ezért kérünk téged, hogy ebben az esztendőben is így hordozz bennünket!

Szeretnénk rád bízni magunkat! Írd be szívünkbe ezt az igét: „Mindennap benned reménykedem.” Ajándékozz meg bennünket az újév kegyelmi idejével, Jézus Krisztusért, aki úttá lett érettünk! Óérte kérünk és az ő nevében.

Ámen.

25,1-4 ének

1. Szí - ve - met hoz - zád e - me - lem,
És meg nem szé - gye - nít - te - tem,

És ben - ned bí - zom, U - ram;
Nem ne - vet sen - ki raj - tam,

Mert szé - gyent nem val - la - nak,

A - kik hoz - zád e - se - dez - nek,

A - zok pi - ron - kod - ja - nak,

A - kik hi - tet - le - nül él - nek.

2. Útjaid, Uram, mutasd meg, / Hogy el ne tévelyedjem;
Te ösvényidre taníts meg, / Miken intézd menésem.
És vezérelj engemet / A te szent, igaz igédben;
Oltalmazd életemet, / Mert benned bízom, Úr Isten.
3. Emlékezzél jóvoltodból / Nagy kegyelmességedre,
Emlékezzél irgalmadról, / Mely megmarad örökre.
Ifjúságomnak vétkét, / Kérlek, hogy meg ne említsed,
Sőt, nagy kegyességedet, / Én Istenem, megtekintsed.
4. Jó és igaz az Úr Isten / Mind örökkön-örökké,
A bűnösöket térítvén / Ő igaz ösvényire;
És a nyomorultakat / Életükben igazgatja,
Nagy kegyesen azokat / Az ő útjában megtartja.